

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania T.G.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 marca 2025 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt III AUa 1539/21,

oddala zażalenie.

[I.T.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 maja 2024 r., III AUa 1539/21, Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie w sprawie z odwołania T.G. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do uzupełniania braków skargi oraz odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że pełnomocnik wnioskodawcy pismem z 5 września 2023 r. złożył „wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku formalnego kasacji”, powołując się na okoliczności, które spowodowały uchybienie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, czego konsekwencją było odrzucenie poprzednio złożonej skargi kasacyjnej. W ocenie Sądu

Apelacyjnego pełnomocnik winien był złożyć wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, a nie terminu do uzupełnienia braków takiej skargi.

W zażaleniu na powyższe postanowienie odwołujący się zarzucił naruszenie art. 171 k.p.c., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej polegającego na wskazaniu wartości przedmiotu zaskarżenia był niedopuszczalny w sytuacji, gdy w dacie złożenia tego wniosku postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej nie było jeszcze prawomocne, a zatem istniał przedmiot (skarga kasacyjna), której braki mogły zostać uzupełnione.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że w tej samej dacie pełnomocnik powoda złożył zarówno zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej, jak i wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej w postaci uzupełnienia braku formalnego środka zaskarżenia. W dacie złożenia wniosku o przywrócenie terminu, postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej nie było jeszcze prawomocne, a zatem skargę należało traktować jako nieodrzuconą.

Zażalenie rozpoznane zostało postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2024 r., I UZ 17/23, doręczonym pełnomocnikowi powoda w dniu 17 maja 2024 r. Wprawdzie więc w dacie rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu skarga kasacyjna była prawomocnie odrzucona, to jednak w momencie kluczowym - momencie składania wniosku o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych stan taki nie istniał.

Pośrednio tezę tę potwierdza treść postanowienia zaskarżonego niniejszym zażaleniem, które w punkcie 2 odrzuca skargę kasacyjną powoda, co implikuje twierdzenie, że w dacie złożenia wniosku o przywrócenie terminu skarga nie została jeszcze odrzucona. A zatem istniał „przedmiot” w postaci pisma, którego braku mogły być skutecznie uzupełnione.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w punkcie 2 i przyjęcie skargi kasacyjnej złożonej w sprawie niniejszej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za nieuzasadnione.

Należy zauważyć, że możliwość przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej, który został przekroczony, dotyczy czynności procesowej, a nie jej elementów składowych tworzących ją lub jej formę. Jeżeli zatem sąd odrzucił środek odwoławczy z powodu niespełnienia któregoś z jego wymagań formalnych i nieuzupełnienia braku, wniosek o przywrócenie terminu może dotyczyć wniesienia tego środka, a nie tylko uzupełnienia tego braku (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 r., III CZP 119/07, OSNC - ZD 2008, nr D, poz. 98 i powołane w jej uzasadnieniu orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., IV CZ 38/18, OSNC - ZD 2019, nr D, poz. 55).

Skarżący złożył wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej w dniu 5 września 2023 r., a więc po wydaniu przez Sąd Apelacyjny postanowienia z dnia 31 sierpnia 2023 r. odrzucającego skargę kasacyjną. Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem i rozpoznane przez Sąd Najwyższy w dniu 4 kwietnia 2024 r. Natomiast zaskarżone niniejszym zażaleniem postanowienie Sądu Apelacyjnego wydane zostało w dniu 23 maja 2024 r. Skarga kasacyjna została więc prawomocnie odrzucona, w związku z tym należało złożyć nową skargę kasacyjną z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Takiego wniosku nie było, zatem zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

[I.T.]

[a.ł]